

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 13 0 U 008554 25 Uvp
Banja Luka, 5.11.2025. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija: Strahinje Ćurkovića, kao predsjednika vijeća, Ljiljane Bošnjak Glizijan i Svjetlane Knežević, kao članova vijeća, uz učešće Tamare Kočić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Zajednice za upravljanje dijela zgrade u Ulici Marije Bursać SP-32, ulaz broj 2 u Derventi (u daljem tekstu: tužiteljica), zastupane po punomoćniku Miši Pašiću, advokatu iz Banjaluke, Aleja Svetog Save broj 25, protiv rješenja broj: 15.3.2-362-38/24 od 10.9.2024. godine Ministarstva za prostorno uređenje, građevinarstvo i ekologiju Republike Srpske, Banja Luka (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu inspekcijskog nadzora u oblasti građenja, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje rješenja Okružnog suda u Doboju broj: 13 0 U 008554 25 U od 23.5.2025. godine, u nejavnoj sjednici održanoj dana 5.11.2025. godine donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužiteljice za nadoknadu troškova postupka.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem suda je odbačena tužba, podnesena protiv osporenog akta tuženog, kojim je uvažena žalba A. L., izjavljena protiv rješenja Urbanističko-građevinskog inspektora Gradske uprave Grada Derventa (u daljem tekstu: Inspekcija) broj: 09-362-4/23 od 1.4.2024. godine, to rješenje poništeno i predmet vraćen Inspekciji na ponovno odlučivanje. Tim rješenjem je, stavom 1. dispozitiva, naloženo A. L., kao investitoru bespravno izgrađenog stambenog prostora, da ukloni-poruši izvedene radove, kojima je formirana stambena jedinica približne površine od 140 m², sa rokom izvršenja od 30 dana, a stavom 2. dispozitiva je obavezana tužiteljica da, kao držalac prava nad zajedničkim dijelovima zgrade, omogućiti nesmetan prolaz kroz cijelu stepenišnu vertikalnu, od ulaza pa sve do tavanskog dijela, što podrazumijeva konstantno držanje otključanih vrata na ulazu zgrade, kao i otključanu čeličnu kapiju na ulazu u tavanski dio objekta i to trajno.

Odbacivanje tužbe je obrazloženo razlozima nižestepenog suda da je odredbom člana 41. stava 1. Zakona o inspekcijama Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 18/2020) propisano da je subjekat nadzora stranka u postupku inspekcijskog nadzora, a da druga

lica nemaju svojstvo stranke u tom postupku, te da subjekat nadzora ima pravo da daje primjedbe na ponašanje inspektora i tačnost utvrđenog činjeničnog stanja, pa kako je u predmetnoj upravnoj stvari subjekat nadzora A. L., koji je i ulagao žalbu protiv prvostepenog rješenja, to je tužba podnijeta od strane lica koje u postupku inspekcijskog nadzora nije imalo svojstvo stranke, shodno čemu i nije ovlašteno lice za podnošenje tužbe, te je tužba odbačena primjenom člana 22. tačka 1. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS) kao podnesena od strane neovlaštenog lica.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje (u daljem tekstu: zahtjev) tužiteljica osporava zakonitost pobijanog rješenja suda, zbog povrede zakona i povrede propisa o postupku koja je mogla biti od uticaja na rješenje stvari. Ukazuje da nije pravilan stav suda da ona nema aktivnu legitimaciju za pokretanje upravnog spora, a iz razloga što sud nije pravio razliku između svojstva subjekta nadzora u smislu Zakona o inspekcijama i svojstva stranke u postupku u smislu člana 38. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18, u daljem tekstu: ZOUP). Ukazuje da sud zanemaruje činjenicu da je tužiteljici naloženo određeno postupanje od strane inspekcije, te je neupitno da tužiteljica ima aktivnu legitimaciju da zaštiti svoja prava i pravne interese, ali da ospori i zakonitost akata organa uprave, te se pri tom poziva na zauzeto pravno shvatanje ovog suda u presudi broj: 15 0 U 004441 20 Uvp od 15.12.2021. godine. Predlaže da se pobijano rješenje suda preinači i utvrdi da ima aktivnu legitimaciju za pokretanje upravnog spora, ili da se rješenje suda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje, uz naknadu troškova podnesenog zahtjeva na teret tuženog.

Tuženi u odgovoru ostaje kod razloga osporenog akta i navodi da je žalbu izjavio samo A. L., a ne i tužiteljica, zbog čega je pravilna odluka nižestepenog suda o odbacivanju tužbe. Predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, odgovor tuženog, pobijano rješenje suda i ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. ZUS, odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa proističe da je u postupku inspekcijskog nadzora iz oblasti građenja, rješenjem Inspekcije od 1.4.2024. godine naloženo A. L., kao subjektu nadzora, da ukloni izvedene radove u potkrovlju zgrade, kako je to već navedeno, ali i tužiteljici, kao u tački 2. dispozitiva prvostepenog rješenja u vezi sa držanjem otključanih vrata na ulazu u zgradu i tavanski dio objekta. Protiv tog rješenja je žalbu izjavio A. L., koja je osporenim aktom uvažena, te poništeno prvostepeno rješenje. Protiv osporenog akta je tužbu podnijela tužiteljica, a pobijanim rješenjem suda je tužba odbačena, kao podnesena od strane neovlaštenog lica.

Pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja suda se ne može dovesti u sumnju navodima predmetnog zahtjeva.

Zakonom o inspekcijama Republike Srpske uređeno je obavljanje inspekcijskog nadzora u okviru inspekcijskog sistema, nadležnost i djelokrug inspekcija, pri čemu je u članu 41. propisano da subjekat nadzora je stranka u postupku inspekcijskog nadzora (stav 1), a da druga lica nemaju svojstvo stranke u postupku inspekcijskog nadzora (stav 2), te da subjekat nadzora ima pravo da daje primjedbe na ponašanje inspektora i tačnost utvrđenog činjeničnog stanja (stav 3).

Nesporno je da je subjekat nadzora u postupku inspekcijskog nadzora bio A. L., ali je i tužiteljici naloženo da postupi po rješenju Inspekcije.

Članom 2. ZUS propisano je da pravo pokretanja upravnog spora ima fizičko i pravno lice, ako smatra da mu je upravnim aktom povrijeđeno neko pravo ili neposredni lični interes zasnovan na zakonu, a članom 38. ZOUP propisano da je stranka u postupku, između ostalog i lice protiv koga se vodi postupak, ili koje radi zaštite svojih prava ili pravnih interesa ima pravo da učestvuje u postupku.

Lice o čijoj žalbi je odlučivano u upravnom postupku legitimisano je za podnošenje tužbe u upravnom sporu. Kako je žalbu protiv prvostepenog rješenja Inspekcije izjavio samo A. L., kao subjekat nadzora, a ne i tužiteljica, to nije ovlašćeno lice za podnošenje tužbe u upravnom sporu protiv osporenog akta tuženog, jer osporenim aktom nije odlučivano o njenoj žalbi na prvostepeno rješenje Inspekcije, jer je izjavljivanje žalbe preduslov za podnošenje tužbe u upravnom sporu protiv osporenog akta, a koji uslov u konkretnom slučaju nije ispunjen. Zato je tužbu i trebalo odbaciti, na osnovu člana 22. tačka 4. ZUS, jer protiv prvostepenog rješenja nije izjavljivala žalbu.

Kako je pobijanim rješenjem suda tužba odbačena s pozivom na tačku 1. člana 22. ZUS kao podnesena od strane neovlašćenog lica, to i nije od uticaja na zakonitost pobijanog rješenja suda, jer su pravne posljedice odbacivanja tužbe iste, bez obzira na razlog, pa slijedi da pobijanim rješenjem suda nisu ostvareni razlozi njegove nezakonitosti iz člana 35. stav 2. ZUS, te je zahtjev odbijen, na osnovu odredbe člana 40. stav 1. tog zakona.

S obzirom da je tužilac odbijen sa zahtjevom, to mu shodno odredbi člana 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 63/11) po načelu argumentum a contrario ne pripadaju troškovi upravnog spora, zbog čega je njegov zahtjev za naknadu troškova sastava zahtjeva po advokatu odbijen.

Zapisničar
Tamara Kočić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić